

Τὸ Χαρτοπαίγιον διὰ μὲν τοὺς εἰσφεύζοντες εἶναι διασκεδάσιον, διὰ δὲ τοὺς βλάπας παθος.

Α Δουμάς υἱός.

Ἡ φίλια, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις πρὸς γυναικα ἔστιν καὶ ὡραία εἶναι ἔρωσ με προσωπίδα.

Αἱ λύπαι μας εἰς ὅσον δὲν προξενούσιν ἁλίστην. προξενούσιν πλῆξιν.

Κάρολος Ναρσί

Εἰς τὴν ἀσπὴν ἐκάστω δρόμῳ τῆς ζωῆς, ὅστις φέρει πρὸς τὸ κακόν, ὑπάρχει πινυλὶς. προαναγγέλλουσα τοῦτο. Ἄς ὁφείνται ὅσοι δὲν εἰσφέρουν τ' ἀναγινώσκουν.

Cherbuliez.

Δὲν εἶναι τόσοσ δύσκολον τὸ νὰ χάριωμεν θυσίαν δι' ἄλλους, ὅσοσ δύσκολον εἶναι τὸ νὰ δεγθώμεν θυσίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοι χάριον δι' ἡμᾶς.

Ὁκτάβιος Φεγιέ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Δὲν δύνασθε ν' ἀρνηθῆτε, κυρίαι καὶ δεσποινίδες, ὅτι ἡ ἐντελής μεταβολὴ ἐσθῆτων ἢ πύλων ἢ καὶ τῶν δύο συγχρόνως, σὰς μεταβάλλει καθ' ὁλοκληρίαν ἢ ἐσθῆς μεταβάλλει τὸ σῶμα, ὁ πῖλος τὸ πρόσωπον. Ἀκολουθεῖτε τὸν συρμόν, ἀλλὰ μὴ ὑποδουλοῦσθε εἰς αὐτόν. Ἐκάστη μορφὴ, ἕκαστον σῶμα ἔχει ἀνάγκην ἰδιαιτέρας ἐξωτερικῆς περιδουλῆς ὅπως ἀναδειχθῇ· μὴ νομίζετε ὅτι εἰς ὅλας πηγὰς εἶναι τὸ αὐτὸ κόψιμον τοῦ φορέματος. ἢ ὁ αὐτὸς σχηματισμὸς τοῦ πύλου ἢ τὸ χρῶμα τῆς μόδας. Ἐρωτήσατε τὴν καλαισθησίαν σας, τὸν καθρέπτην σας, τοὺς γνωστοὺς σας, καὶ εὑρετε ἅπασι διὰ παντὸς πῶς πρέπει νὰ ἐνδύεσθε. Ἄν οἱ κατὰ καιροὺς συρμοὶ ἀπαιτοῦν νὰ μεταβάλλετε ἐνδυμασίαν, προσπαθήσατε ἡ μεταβολὴ αὕτη νὰ γίνηται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἀνεπαίσθητως. Ἡ αἰφνιδία ἐξωτερικὴ μεταβολὴ σὰς μεταβάλλει αἰφνιδίως καὶ σὰς τὰς ἰδίας· γίνεσθε ἄλλαι· καὶ μεταβαλλόμεναι οὕτω συχνὰ συνειθίζετε τὴν καρδίαν τῶν συζύγων ἢ τῶν μνηστέρων σας εἰς τὴν ἀστάθειαν· διότι μεθ' ὅλας τὰς θεωρίας τῶν ἰδεολόγων ὁ ἔρως ἔχει μεγίστην σχέσιν πρὸς τὴν μορφήν· πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ μένη σταθερὰ ἡ συμπάθεια, τὴν ὁποίαν ἐμπνέετε ὅταν ὑποχρεοῖτε τοὺς θαυμαστοὺς σας νὰ σὰς βλέπουν συχνὰ ὑπὸ νέαν μορφήν;

«Αἱ γυναῖκες, λέγει ὁ Michelet, νομίζουν ὅτι διὰ τῶν συνεχῶν καὶ ἐντελῶν μετεμφιέσεων κατορθοῦν νὰ συγκρατήσουν τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἐμπνέουν· ἀπατώνται ἀπάτην μεγάλην. Αἱ δια τῶν συχνῶν μετεμφιέσεων συχναὶ καὶ νέαι ἐντυπώσεις τῆς καρδίας, ἐπέρχονται συγκεχυμένα. Εὐρίσκειται τις εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ εἴπῃ εἰς τὰς γυναῖκας αὐτάς: «Ἀγάπη μου, μὴν ἀλλάζης τόσοσ συχνά.

Γιατὶ ἀναγκάζεις τὴν καρδίαν μου, τὴν πιστὴν μου καρδίαν νὰ γίνῃ ἁπιστὴ; Χθὲς ἦσο διαφορετικὴ καὶ ἦσο τόσοσ ὡραία! εἶχα ἀρχίσει νὰ σ' ἀγαπῶ ἔτσι ὅπως ἦσο χθὲς· σήμερα δὲν εἶσαι ἡ ἰδίᾳ· δὲν σε ἀναγνωρίζω πλέον! Μὴ με συνειθίζης εἰς τὰς μεταβολὰς καὶ μὴ με ἀναγκάζης νὰ γίνωμαι ἄστατος».

Καὶ τὸ κτένισμα, καὶ αὐτὸ σὰς μεταβάλλει· δὲν εἶσθε βεβαίως ὑποχρεωμένοι, καὶ ὅχι μόνον δὲν εἶσθε ὑποχρεωμένοι, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ προκολλᾶσθε εἰς τοὺς συρμούς τῶν μητέρων σας· ἡ πρόδοσ ἀπαιτεῖ μεταβολὴν καὶ μεταβάλλει τὸ πᾶν· ἀλλὰ χάριν τῆς καλαισθησίας, χάριν αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος, ἡ μεταβολὴ σας πρέπει νὰ εἶναι συστηματικὴ, ἥρεμος, σύμφωνος πρὸς τὸν ἰδιαιτέρον τύπον τῆς μορφῆς σας· πρὸ πάντων δὲ αἱ μεταβολαὶ σας νὰ εἶναι τοιαῦται, ὥστε νὰ μὴ ἀνατρέπουν ἄρδην τὰς ἐντυπώσεις τῶν ὁποίων χθὲς ἐγίνετε πρόξενος.

Μεταβάλλεσθε χωρὶς νὰ μεταμορφοῦσθε· ἰδοὺ τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κατορθώσατε νὰ διατηρήσατε ἀκμαίαν, σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον τὴν πίστιν τῶν ἀγαπώντων σας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΡΜΟΥ

Ἔχετε ἴδῃ ποτὲ τὴν λευκὴν χαλινόστρωτον κοίτην χειμάρρου κατερχομένου ἐλικοειδῶς ἀνά μέσων στενῶν χαράδρων καὶ εὐρείας πεδιάδος, ἐν μέσῳ χλοερῶν τοπειῶν καὶ πλουσίας βλαστήσεως χρυσιζομένην ἐν ὥρᾳ ἔαρος ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἀνίσχοντος ἡλίου, ἐξ ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρους, δίκην μεγαλοπρεποῦς στέμματος, καταυγάζοντος τὴν βραδέως καὶ ἡδυπαθῶς ἐξυπνῶσιν φύσιν ὑπὸ τὴν θαλπωρὴν τῆς ζωῆς;

Μία τοιαύτη μαγεία ἐξετυλίσσεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὁροσερρὰν τινα πρωτὰν Αὐγούστου ἐντὸς τῆς ξηρᾶς κοίτης τοῦ ξηροποτάμου Ἐρμίτας, κάτωθεν τῶν ὑπερειῶν τοῦ Πανατωλικοῦ (Κυρὰς Βγένας) ὄρους, ἐνθα πρὸ τῆς καταψύτου αὐτοῦ πλεϊνῆς ὑψοῦτο ἀπόκρημνον τὸ ὄρος Βλοχος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἐμέλλομεν ν' ἀνέλθωμεν τὴν πρωτὰν ἐκείνην, ἐγὼ μὲν χάριν ἐκδρομῆς, ὁ σύντροφος δέ, νεαρός καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν, χάριν ἀρχαιολογικῶν παρατηρήσεων ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου ἱερόμου, μὲ ἐν τειχῶς Παυσανίου ὑπὸ μύλης, καὶ ὁ σπιθαμνῆος Γέννησις χάριν ὀδηγού, ἂν καὶ ἠγνοεῖ ἐντελὸς τὸν ὄρομον καὶ αὐτὸς, ἥλιος καὶ ἡμεῖς, καθὼς ἔβην τῶν περὶ ἐκείνων, καταγόμενος ἐκ τῆς πολυπαισίας ἡλείου, ἕνα μικροσκοπικὸν ὄν καὶ αὐτὸ ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου ἔσμου τῶν μεταναστευτῶν συμπατριωτῶν του, οἵτινες κατέρχονται ἀπειροπληθεῖς, γὰρ νὰ ψάξῃ τὸ ψωμί του εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, ἐπὶ πολλὰ ἔτι, ἐγκαταλείποντες εἰς τὴν γῆν τῶν καὶ πατρίδα, καὶ γονεῖς, καὶ συζύγους, καὶ τέκνα.

Ἐν ταῦταις διὰ τῆς πρὸς τὸ ἐμπρὸς

πάντοτε πορείας ἐκινδυνεύομεν νὰ παρεκκλίνωμεν μεγάλως τῆς πρὸς τὸ βουνὸν ἀνόδου, ἂν δὲν μᾶς ἐδειχναν τὴν στράτα χωρικοὶ τινες κατὰ τύχην διερχόμενοι ἐκεῖθεν. Καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι βλέποντες τὴν ὀλίγον παράδοξον περιβολὴν τοῦ συντρόφου μου, μὲ τὸ ἐξηρημένον πλαγιὸς τηλεσκοπίον του, μὲ τὴν ἰδιόρρυθμον κιτρινωπὴν ψάθαν του, καὶ μὲ τὸν Παυσανίαν ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐστάθησαν ἐπὶ πολὺ ὀπισθὲν μας ἀτενίζοντες μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς, ὑπείκοντες ἴσως καὶ αὐτοὶ εἰς καμμίαν ἰδιαιτέραν ὁρμήφυτον ἀδυναμίαν τῶν...

Ἀνῆλθομεν τὸν δεξιὰ τοῦ ποταμοῦ ὑψούμενον λόφον, ἐνθα ἐχαράσσεται ἀρκετὰ εὐρεία ἡ ὁδὸς ἐν μέσῳ τῶν πυκνῶν ἀμπελώνων καὶ ἐλαιῶνων τῆς περὶ Ἀρουπακιᾶς. Θεσπεσία ἀποψὲς ἐπληξέ τότε τοὺς ὀφθαλμούς μας.

ὦ! ἡ φύσις! ἡ φύσις! τὸ μέγα αὐτὸ κάτοπτρον τῆς δημιουργίας, ἡ αἰωνία αὕτη παρθένος, ἡ ὡραία, ὡς ἡ ἀδεαφὴ νύμφη τοῦ ποινοῦ τοῦ Ἀσματος τῶν Ἀσμάτων, ὁ κεκλεισμένος ἐκεῖνος κήπος, ἡ κεκλεισμένη ἐκεῖνη βρύσις, ἡ ἐσφραγισμένη ἐκεῖνη πηγὴ, ἡ πηγὴ ἐκείνη μύρων, τὸ φρέαρ ἐκεῖνο ὕδατος ζωῆς, οἱ ρυακες ἐκεῖνοι τοῦ λιδάνου...! ὦ αἰωνία παρθένος φύσις, ὁποῖαν ἀνεξάντλητον θάμβωσιν ἀναδίδεις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας...! τὸ Πανατωλικὸν ἀνεψῆν γραφικώτερον παρὰ ποτὲ μὲ τὰ χαρίεντα πυκνὰ λευκά του, μὲ τὰς ὑψικαρήνους ἐλάτους του, ἀνερχομένης πρὸς τὴν ψαλακρὰν κεφαλὴν τοῦ δίκην μαυροφύων καλογραιῶν. Αὐτικώτερον τῶν ὑπορειῶν τῶν ἐλευκαζεν ἡ μακρὰ λωρὶς τῆς σιμοσίας ὁδοῦ, διερχομένης διὰ μέσου τῶν εὐπαρμένων ἐκεῖ ἐπὶ τῆς πεδιάδος χωρίων. Κατωτέρω δὲ ἐξετείνεται ἡ λεῖα ἐπιφάνεια τῆς Τριχωνίας λίμνης, τῆς γαλανῆς αὐτῆς ἀδεαφῆς τῆς οὐσιμαχίας, ὁλοῦντες μᾶς διαγραφόμενης, ἀντανάκλωσα ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς τὰς χρυσᾶς ἀκτίνες του ἀνυψομένου ἡλίου.

Λίμνη γοῦσα! Ἀπο μακρὰν ἡ μέθη τῶν αἰσθησῶν πῶσον σε παρομοιάζει μὲ τὴν μαγικὴν οὐπασίαν τῆς διαπύρου Εὐτυχίας, ἥτις κατατρυχεῖ τὸν νοῦν, τὴν ψυχὴν μας, ἐν ὅσῳ σφύζουσιν αἱ φλέδες μας... Ἡ μαγικὴ ἀποψὲς σου πόσας φορές μ' ἐμεύσε, παιδίον ἀκομὴ, ἀτενίζοντά σε μακρὰν, ἐκ τῶν παραθίρων μου! Καὶ ὅμως ὅταν ἔφερα τὸ βῆμα πρὸ τῆς μαλανῆς ἀμμοειδῆς σου, καὶ ἀνέπνευσα τὴν νοσσην πνοὴν τῶν ἀκτῶν σου, πόσον σε εἶρον καὶ σὲ πεζὴν, ἄχαριν...

Ἐδαδίζομεν τότε, παρακάμπτοντες, πρὸς τὰς ἐκεῖ πληθύνον τῆς ὁδοῦ καλὶδας τῶν χωρίων, ἐν μέσῳ γιγνῶν ὀτελέων μακρὰς καλνοφειτίας, ἦν ἀφέντες ὀπίσω ἐλάδομεν τὴν πρὸς τὸ βουνὸν ὁδόν, κατ' ὄρχος μὲν ὁμαλὴν, ὑποφερτὴν, κατόπιν δὲ διερχομένην διὰ μέσου πυκνῶν λοχμῶν, τότε μὲν ἀνερχομένην ἐπὶ κορυφῆς βράχως, τότε δὲ κατερχομένην ὀποτόμως εἰς τὸ βάθος γαράδρας, ἵνα ἀνέλθῃ ἐκ νέου. Ἀπέραντος ἔκτασις πυκνῶν, πλατισιῶρων δασῶν, συγκειμένων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐξ ἀγρίων καὶ μέρων ἅμα ἐλαίων, ἐξετείνοντο πέριξ

τῶν βουνῶν, ἀλλὰ μὲν ὑποκαπνίζοντα εἰσέτι ἐκ τῶν τελευταίων ἐμπρησμῶν ἀγροίκων βοσκῶν, ἀλλὰ δὲ ἐγκατελειμμένα εἰς τὴν τύχην των οἰκτρῶς Χρονιάται, γηραλέαι ἐλαφαὶ δεικνύουσιν τὰς πλουσίας καρπώσεως, γονιμότητα πλουσίας ἐσοδείας ἀπομένουσιν ἐκεῖ μέσφ' τῆς ἐρημίας, ὀλοκλήρους χρόνους. Καὶ ἐπὶ πείσματι, νομίζεις, ἡ εὐλογημένη ἐκείνη γῆ, ὡς ἄλλη γῆ Χαναάν, ὅσον πυρπολεῖται, ὅσον ἀπογυμνοῦται, τόσον ἀναψύει ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς. Συνειδημένη λίαν εἰκὼν τῶν μερῶν ἐκείνων, ἐνθα καὶ ἐν τῇ ἀπωτάτῃ αὐτῶν γωνίᾳ βασιλεύει ἡ ἀργία κ' ἡ ἐθελοκακία. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ συνηντήσαμεν τοὺς χωρικοὺς ἐξηπλωμένους εἰς τὴν παχεῖαν χλόην ὑπὸ τὴν σκιάν των φυλάωμάτων τῶν δένδρων, ἀλλοὺς μὲν κοιμωμένους, ἀλλοὺς δὲ χαρτοπαικτοῦντας. Εἰς τι μέρος μάλιστα, καθ' ὃ ἡ στενωπὸς ἦτο λίαν δύσβατος, καὶ ἠναγκάσθημεν ν' ἀψιππεύσωμεν, ἐπλησίασα χωρικόν τινα, μακαρίως καθημενον ὀκλάδην ὑπὸ τὴν ρίζαν δένδρου, καὶ κόπτοντα ραθύμως διὰ τοῦ μαχαιρίου του, γὰρ νὰ περναῖ ἡ ὥρα, μικρὸν κλάδον δένδρου, καὶ τὸν ἠρώτησα :

— Τί κάνεις αὐτοῦ, πατριώτη;

Μοῦ ἔρριψε κατ' ἀρχὰς ἐν βλέμμα μετὸν ἀπορίαν ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ μου, καὶ ὕστερα δυστροπῶν ἀνεφώνησεν ἀγερῶχος :

— Γιά! δὲν βλέπεις!...

— Ἀμ! τί κάνεις;

— ὦ! ἀδερφε κ' ἐσύ! μὲ διέκοψεν ἀπειλητικῶς, γὰρ πελεκῶ...

Διήλθομεν μετ' ὀλίγον διὰ μέσου τοῦ χωρίου Βλοχοῦ, ἀποτελουμένου ἐξ εὐαριθμῶν πενιχρῶν οἰκημάτων, τῆς πρωτευούσης αὐτῆς τοῦ δήμου Θέρμου. Τὰ οἰκήματα τῶν χωρικῶν εἶνε ἀποκεκρυμμένα ἐντελὸς ἐντὸς ὑψηλῶν ἀμφιλαφῶν δένδρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται ἡ δροσερὲς καρυδιῆς, μὲ τὰ πλατέα φύλλα των, καὶ τὸν γλυκύν ψιθυρισμόν των, ἐπὶ των κλάδων των ὁποίων πλῆθος κοσσύφων ἐθορύβει μάλως. Εποτίσαμεν τοὺς ἵππους μὲ τὰ διαυγῆ νάματα ρεοῦσης ἐκεῖ που κρήνης, παρὰ τὰς ρίζας πανυψηλῶν πλατάνων, παρ' ἧ χωρικάι τιναὶ φλυαροῦσαι ἀπειρώς, ἐλεύκαινον ἄθλια τινὰ δράκν. Ἀνδρὰ δὲν συνηντήσαμεν ποσῶς. Θὰ ἐκοιμῶντο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ μακάριοι ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν πλεοναζουσῶν ἐκεῖ καρπῶν, τοῦθ' ὅπερ δικαιολογεῖ, πολὺ τὴν νάρκωσιν ταύτην των ἐγχωρίων, διότι κατὰ τὸν Πλούταρχον : τὴν «καρὺαν οὕτως ὠνόμασαν, ὅτι πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτὴν παρακεκλιμένους.» Καὶ αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἐφαίνοντο μετὰ κόπου κύπτουσαι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ μετὰ ραθυμίας ὑψοῦσαι τὸν κόπανον. Εἰς τὴν ἐρώτησίν μας : ἀπὸ ποῦ πᾶνε στὸ μοναδικόν; μᾶς ἐκύτταξαν κατ' ἀρχὰς περιέργως, κ' ὕστερα ἡμίμειδιῶσαι μεταξὺ των ἠρκέσθησαν ν' ανταλλάξωσιν ὀλίγας λέξεις μὲ τὸν Γιάννην, ὅστις κύπτων ἐπὶ τοῦ σελαχίου του, ὠλιγώρει ν' ἀνάψῃ τὸ σιγάρον του μὲ τὸ τσακμάκι του, ἵνα τὰς παρατηρήσῃ ἀνετώτερον διὰ λοξῶν βλέμμάτων. Πρῶ-

τῆς εἰσόδου μας ἀκόμῃ εἰς τὸ χωρίον παρετηρήσαμεν ἐλειψοειδεῖς σειρὰς τειχῶν ἐπὶ τῶν πέριξ λόφων, πρὸς οὓς ὁ καθηγητὴς ἔρριπτε συχνὰ διάπυρα βλέμματα, ἐκ τοῦ ἐπιπλίου του. Ἡ ἀνάδασις πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ εἶνε ἀρκετὰ ἐπιπονος. Ἡ ἀνωφερὴς ἀτραπὸς ἀνελίσσεται διὰ συχνῶν περιστροφῶν, καὶ γέμει ὀγκωδῶν λίθων καὶ ὀξέων χαλίκων, πρὸς οὓς προσκόπτει ἐπιπόνως τὸ βῆμα. Ἡναγκάσθημεν ν' ἀψιππεύσωμεν καὶ μεθ' ἡμισεῖας ὥρας καὶ πλέον πορείαν ἐθθάσαμεν πρὸ τοῦ φυσικοῦ μᾶλλον ἢ τεχνικοῦ περιδόλου, τοῦ περιφράσσοντος τὴν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ ὑπάρχουσαν μονὴν τῆς Θεοτόκου. Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς ξυλίνης θύρας τοῦ περιδόλου γίνεταί πλέον καταφανὴς ἡ μακρὰ σειρὰ τοῦ ἀρχαίου τείχους, καὶ τὸ βλέμμα πρὸ τῆς εἰσόδου ἐκείνης ἐνδίδει νὰ ἐκλάθῃ αὐτὴν ὡς λείψανον ἀρχαίας τινος ἰσως πύλης φρουρίου. Ὁ σύντροφός μου μὴ κλείσας εἰσέτι τὸν Πανσανίαν, ἔτρεχε τότε ἐπάνω κάτω περιεργαζόμενος τὰ τῆδε κάκειδε προκύπτοντα ἐκ τοῦ ἐδάφους λείψανα τῶν ἀρχαίων τειχῶν, ἀσθμαίνων, καθίδρος, κατακόκκινος καὶ παρατηρῶν μετὰ περισσῆς εὐλαδειας, καὶ μετὰ πολλοῦ πόνου τοὺς ἀψύχους ἐκείνους λίθους, ὥσπερ τοὺς ἠρώτα περὶ τοῦ παρελθόντος, καὶ στενωχορούμενος ἰσως, ἐπειδὴ δὲν εὗρισκέ τι ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς, ἀκτινὰ τινα φωτὸς μέσφ' τῆς μεγάλης ἀχλύος, ἥτις ἐπικαλύπτει τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας, ὡς πρὸς τὴν διαμνησθημένην θέσιν τῆς ἀρχαίας πόλεως τοῦ Θέρμου. Ὁ Γιάννης διαγύσας τὸς ὥραν πεζὴν πορείαν ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον, καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς τοῦ στίτου ἀπέσταλzen ὁλος ἐξ ἰδρώτος. Ὁ ἀτυχὴς ἀνθρώπος φθάσας εἰς τὸ ἀπλωμα τοῦ βουνοῦ ἔδωσε προχεῖρος ἐκεῖ τοὺς ἵππους ἐκ τινος δένδρου, κ' ἐνατενίσας πρὸς στιγμὴν πρὸς τὸ μέρος τῆς μονῆς τῆς Παναγίας τῆς Βλαχολοῖτσας ἀναστειλάσας ἐκεῖ, ὡς λέγεται, ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔκαμε μετὰ πολλοῦ κόπου τρεῖς τὸν σταυρόν του κ' ἐξηπλώθη ὑπὸ τὴν σκιάν φυσωμένων τινων ἐκεῖ δένδρων. Ἡναγκάσθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀνάψας σιγάρον καὶ περιεργαζόμενος βραδέως τὴν στέραν τοῦ προαυλίου τοῦ ναοῦ καὶ τὰ πτωχὰ κελλία τοῦ ἐρημίτου μοναχοῦ, ὅστις ἀπορεῖ ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς μονῆς, καὶ ὅστις εἶχεν ἀπέλθῃ τὴν πρώταν ἐκείνην κατὰ τὰς πληροφειάς τοῦ Γιάννη παρὰ τῶν χωρικῶν, ἀπὸ ὀρθρου βαθέας εἰς τὴν πόλιν πρὸς προμήθειαν τροφίμων καὶ ἄλλων ἀναγκαίων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐξοδεύσῃ κατὰ τὴν τελευταίαν πανηγυρίν τῆς μονῆς, πανηγυρίζουσας τὴν 24 Αὐγούστου. Μετ' ὀλίγον ἀφίκετο καὶ ὁ φίλος μου, ἐξαπλωθεὶς καταγῆς αὐτὴν τὴν φερὰν λίαν κεκοπιακῶς. Τὸν ἀφῆκα ν' ἀνάψῃ σιγάρον, καὶ τὸν ἠρώτησα ὕστερα περὶ τῶν ἐρευνῶν του ὑπομειδῶν.

— Λιθάρια!... λιθάρια φίλε μου! μοῦ ἀπῆντησε μὲ τὴν ἰδιόζουσαν μανιάτικην προφορὰν του.

— Καὶ ὅταν σκέπτεται κανεῖς, ἐξηκο-

λούθησεν, ὅτι σ' αὐτὴ τῇ θέσιν ποῦ καθήμεθα τότε, ἀπέστειλεν ἄλλοτε ὁ πλούτος κ' ἡ δόξα τῆς πλουσιωτέρας καὶ τῆς μεγαλυντέρας Αἰτωλικῆς πόλεως...

Κ' ἐσιώπησε συμπληρώσας τοὺς λόγους του δι' ἐνὸς ἐταστικοῦ γύρω βλέμματος, περιστρέφον πάντοτε τὸν Πανσανίαν μετὰ τῶν χειρῶν του. Ὁ λίαν ἀποκεκρυμμένος Γιάννης ἤκουε μὲ ἀνεικτοὺς ὀφθαλμούς, θεωρῶν μετὰ θάμβους ποτε τὸν ὀμιλοῦντα καθηγητὴν, καὶ πότε τὸ μικρὸν τεῦχος τοῦ Πανσανίου, ὡς ἀπλοῦς ἀγρότης πρὸ τῆς μαγικῆς ὀπῆς πλανοδίου πανοράματος. Τὸν διέκοψα τῆς ἀφοσιώσεώς του.

— Τὸ λὲν καλὰ τὰ κότσια σου ρε Γιάννη... καὶ δὲ ἀνήφορο μάλιστα! Ἀνεσηκώθη ἀπομάσσων τὸ μέτωπον διὰ τῆς φουστανέλας του.

— Τί τὰ θέλεις ἀφέντη! μ' ἔκαψεν τὸ λιοπῶριν... ἐψέλλισεν, ἐξακολουθῶν νὰ ἀπομάσσῃται.

Ἐπῆλθεν ὀλίγων στιγμῶν σιγὴ, τὴν ὁποῖαν διέκοψεν ὁ Γιάννης ὑψώσας τὸν δείκτην τῆς χειρὸς πρὸς τὴν ἀριστερὰν μᾶς ἐκτεινομένην πλευρὰν ἀπορρώγος βράχου, ὑψουμένου ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας.

— Καὶ δὲν θὰ παήσετε ἐκεῖ ἀπάνου; ἠρώτησε.

— Ποῦ! ἀνέκραξεν ὁ καθηγητὴς φέρων εὐθὺς τὸ ἀορίστως πλανώμενον βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος τοῦ βράχου.

— Νά! ἐκεῖ ἀπάνου, κύρ δάσκαλε, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιάννης. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔνε κἄναν στρατί;...

Ἄ! ἀνεφώνησεν ἀνεγερθεὶς καὶ σύρων με ἐκ τοῦ βραχίονος ὁ φίλος μου πρὸς τὸν βράχον, ὁμοιάζοντα μὲ τεχνικὸν ὄχρωμα ἐκτισμένου διὰ τεραστίων ἀξέστων λίθων ἐρριμένων, τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὑπὸ τῆς ἰδιοτρόπου φύσεως, ξέρεῖς ποῦ θᾶνε τὸ βουνὸ ποῦ συνήρχοντο κάθε φθινόπωρο οἱ ἀπόκλητοι τῶν Αἰτωλῶν;

Κ' ἐπροχωρήσαμεν.

Μετὰ πολλὰς ἀνιχνεύσεις εὗρομεν τέλος τὴν ἀνωφερὴν στενωπὸν, ἥτις φαίνεται ἄλλοι μὲν λελαξευμένη ὑπὸ σμίλης ἐπὶ τῶν κρημνωδῶν πλευρῶν τοῦ βράχου, ἄλλοι δὲ ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως. Μόλις δύναται νὰ διέλθῃ τις δι' αὐτῆς μὲ κίνδυνον νὰ ριθῇ κάτω εἰς τὴν ἐλαχίστην ὀλίσθησιν μικροῦ λίθου. Ὀχυρότερον, ἀπορρητότερον τείχος δὲν ἠδύναντο νὰ εὗρωσιν οἱ πολλοὶ ἀπόκλητοι, ὅπως συσχεφθῶσι περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ κράτους των. Ὁ ἐχθρὸς ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τῆς χώρας καὶ λεηλατῶν τὴν γῆν, προσέκοπτε διαφθειρόμενος ἐξ ὀλοκλήρου πρὸ τῆς ἐκ φύσεως μᾶλλον ὀχυρᾶς πόλεως, ἥτις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀνῆρχετο ἐκ τῶν ὑπωρειῶν τῶν πέριξ βουνῶν μέχει τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου τούτου. Ἀναπολῶ διὰ τοῦ λογισμοῦ τὸν ὀμφαλὸν τοῦτον τοῦ Αἰτωλικοῦ ἔθνους ἐν πληρεῖ τῇ ἀκμῇ καὶ τῇ πλούτῃ αὐτοῦ. Ἀνοικοδομῶ τὸ ἀρχαῖον Θέριον ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ αὐτοῦ, μὲ τὰς καλλιμαρμάρους οἰκοδομὰς του, μὲ τὰς πλουσίας λείας καὶ λάφυρα, ἅτινα ἐστόλιζον ναοὺς καὶ οἰκοδομήματα, προερχόμενα συνήθως ἐκ τῶν συχνῶν ἐπιδρομῶν καὶ

ἀρπαγῶν τῶν ἀγερῶν ἀνδρῶν του, εἰσβαλλόντων περιοδικῶς εἰς τὰς γειτονικὰς χώρας, καὶ προπάντων εἰς τὴν ὁμορον Ἀκαρνανίαν, μεθ' ἧς συνεδέετο δι' ἀδιαλλάκτου μίσους, καὶ ρίπτων τότε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἡρηνωμένης ταύτης γῆς, ἐφ' ἧς ἀπομένονσι μέσφ τῆς σωρείας τῶν αἰώνων, ὡς ὥχροι μάρτυρες τῆς ἀρχαίας εὐκλείας της, ὀλίγοι σωροὶ λίθων, καὶ ἑρωτῶν αὐτὸν ἡπῶς ἐγὶνα θῦμα ἀπατηλοῦ ὄνειρου. Ἦδυνήθη εἰς κατακτητῆς, εἰς Μακεδῶν, ὁ Φίλιππος ὁ Ι'. νὰ καταδρῶσῃ, νὰ κατασκάψῃ, νὰ μὴ ἀφῇσῃ λίθον ἐπὶ λίθου, νὰ καταστήσῃ μηλόδοτον τὴν ἐπὶ τοσοῦτοις χρόνοις ἀπόρρητον ταύτην πόλιν, ἐφ' ἧς ἀνεκυκάτο ἡ ζωὴ καὶ ὁ θόρυβος, ἐνεφώλευε τὸ κλέος, ἐνυπῆρχε τὸ ἄστυον ἐκ τῶν δυστρογιῶν τοῦ ἀλλοπροσάλλου Ἀρεως, ἐνεπυροῦτο ἡ ἐλπίς καὶ τὸ θράσος ὀλοκλήρου ἔθνους; Ἱστορία! πόσον εἶνε μεγάλα τὰ παραδείγματα σου!...

Μετ' ἀρκετοὺς ἐλιγμούς εὐρέθημεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, ἐφ' ἧς ἀπλοῦται μακροσκελές, εὐρύχωρον, ὁμαλὸν καὶ πλούσιον εἰς βλάστησιν χλόης ὁροπέδιον λουόμενον ὄλον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν πρὸ τῶν ποδῶν μας ὑπὸ τὰς φλογεράς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας. Κατ' ἀρχὰς ἔφερα τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἄνθρωπος παθὼν αἰφνίδιον ἱλιγγόν. Ἡ ἀλληλουχία τῶν εἰκόνων ἐν μέσφ τῆς μεγάλης ἐκείνης σκηνογραφίας, ἥτις ἐπληξε τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀποτόμως, καθ' ὅλας τὰς διεσπασμένας ἐνεῖχε τι τὸ ἐκπληκτικόν, τὸ συναρπάζον, τὸ μεγαλοπρεπές. Ζωγράφος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ ἀρμονικότεραν τοποθεσίαν πρὸς ἀποτύπωσιν ἐπὶ τῆς σινδόνης τοῦ τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς φύσεως... Ὁ σύντροφός μου περιῆλθε πολλάκις τὸ ὁροπέδιον, τότε μὲν κύπτων ἐπὶ τοῦ Πανθανίου του, τότε δὲ ἀπομένων ἐννεός πρὸ τῆς θαλάσσης ἐκείνης. Μ' ἐπλησίασε κατόπιν, ἐγχειρίζων μοι τὸ τηλεσκοπίον του. Διὰ μέσου τῶν φακῶν του τ' ἀντικείμενα ἐπλησίαζον πολὺ τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἀλλὰ μοι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπολαύσω ὅλης τῆς θέας ἐκείνης ἐν μιᾷ, οὕτως εἰπεῖν, ἀπόψει. Τὸ ὀπισθὲν μας Πανατωλικὸν ὑπὸ τὴν ὕαλον τοῦ τηλεσκοπίου παρουσίαζε γραφικὸν θέαμα. Διεγράφοντο εὐκρινῶς ἐπὶ τῆς μακρᾶς πλευρᾶς τοῦ μικρᾶ χωρίδι, μὲ τοὺς λευκοὺς οἰκίσκους τῶν, μὲ τὰ εὐρέα ἀλώνια τῶν, μὲ τοὺς ἀκινήτους ἐδῶ κ' ἐκεῖ χωρικούς τῶν. Λευκὸν διώροφον οἰκημα ἀποκεκρυμμένον σχεδὸν ὡσεὶ φωλεά, ἐντὸς πευκῶν καὶ ἐλάτων, ἐν μέσφ τῆς θελκτικῆς ἐκείνης ἐρημίας, μοι ἀπέσπασε βαθὺν στεναγμὸν φιλερήμου πόθου τῆς καρδίας μου. Διπύθυνα μετέπειτα τὸ τηλεσκοπίον πρὸς τὴν πρὸ τῶν ποδῶν μου ἐκτυλισσομένην θέαν. Τὸ Βραχῶρι, ἡ μικρά μου αὕτη γενέτειρα πολίχνη ἐφαίνετο ὡς μέγας ὄγκος πεδῶν διεσκορπισμένων ἐπὶ ἀβακίου κατόπιν παιγνιδίου. Ἡ μεγάλη ἐκτασις τῆς εὐρείας Αἰτωλικῆς πεδιάδος ἐξετεινετο ἐν γραφικῷ συνόλῳ, πλουσίας θέας, κλιμακωτῶν χρωματισμῶν, ἐπαγωγῶν γρομμῶν καὶ κοιλωμάτων. Καὶ ὁ γραφικὸς κύκλος τῶν ὁρέων, ἅτινα περιέβαλλον τὴν μαγικὴν

εἰκόνα δίκην σαπφειρίων πλαίστων, καὶ ἡ ἀργυρὰ ταῖνιά τοῦ γέρω-Ἀχελφου, ἡ πολυενκάζουσα κατὰ πρὸς τὴν δύσιν ἀναμέσφ γραφικῶν λοφίσκων, γλαφυρῶν δασῶν, καὶ αἱ δύο ἀπαστράπτουσαι λεκά-ναι τῶν ἀδελφῶν λιμνῶν, παρομοιαζόμεναι μὲ δύο ζαφειρένια μάτια ἀγαπητοῦ προσώπου, καὶ τὰ ἐσπαρμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ χωρία, καὶ αἱ μακραὶ ἀμαξητοὶ ὁδοί, αἱ διασχίζουσαι καθ' ὅλας τὰς διεσπασμένας τὴν πεδιάδα, καὶ ὁ ἀπαστράπτων γλυκὺς οὐρανός, ὁ ἐκτεινόμενος ἀνωθεν τοῦ πανοράματος ἐκείνου, ὡς μεγαλοπρεπὴς ὁδός, καὶ ὁ ξανθὸς ἥλιος, ὁ περιλούων, καταχρυσίζων, ἐκχέων τὴν θεϊκὴν ἀνταύγειάν του, ἐνέτεινον τόσον νὰ ὑποπέσω εἰς ἰσχυρὰν μέθην, εἰς βαθεῖαν νάρκην τῶν αἰσθήσεων, ὥστε ὁ σύντροφός μου ἠναγκάσθη νὰ μοῦ φωνάξῃ ἐπανεὐλημμένως, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ κατέλθωμεν.

Εὐρέμεν τὸν Γιάννην κατακεκλιμένον ἀκόμῃ. Τὸν ἐστείλαμεν νὰ κομίσῃ ἐκ τῶν ἐπιπλίων τὰ τρόφιμα, κ' ἐκαθήσαμεν παρὰ τὴν ρίζαν τῶν σκιερῶν δένδρων, ὀπισθεν τοῦ ναύσκου, ἐκεῖ παρὰ τοὺς ξυλίνους σταυροὺς παλαιῶν μνημάτων. Τὸ γεῦμα μας κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξε σιωπηλόν. Ἐτρώγομεν ὅλοι μὲ πολλὴν ὄρεξιν καὶ ἡ τσίτσα ἐσυχνογύριζεν ἀκούραστα περὶ τὴν τριάδα, καὶ ὑψοιμένη πρὸς τὰ ἄνω ἐκατρακυλοῦσε γαργαριστικὸν τὸ ἡδύγλωσσον ὑγρόν της εἰς τὸν οὐρανίσκον. Καὶ ἐπανελάμβανε συχνὰ ὁ καθηγητῆς, καθὼς ἡ Ἐκάβη τοῦ Ὀμήρου, εἰς τὸν ἐκ τῆς μάχης ἐρχόμενον Ἐκτορα, παροτρύνουσα αὐτὸν νὰ πῇ οἶνον, πρὸς ἀναζωογόνησιν τῶν δυνάμεων του:

Ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει...

Κ' ἐπανελάμβανε ἐξ ἄλλου ὁ Γιάννης: *Ἐγὼ εἶδα σὸν ὕπνον μου, πῶς πρὶνὰ σὸ βαλεῖ, νὰ ξέρετε, μωρὲ παιδιά! κρασί δὲ θὰ γὰ γένῃ — Τὸ ὄνειρό σου εἶδες σὺ, ἐγὼ νὰ σὸ ξηγήσω, γέρε θὰ γένῃ πολὺ κρασί, νὰ πῶ καὶ νὰ μεθύσω...* τὸν γνωστὸν αὐτὸν διάλογον τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Φρίγκα, καὶ τοῦ Μπιλεμπιλή, τῶν ἀπαθαντισθέντων αὐτῶν μεθύσων Ἰωαννίνων, οἵτινες, ἐπιχειρήσαντές ποτε νὰ μιμηθῶσι τοὺς πατριώτας τῶν, καὶ νὰ ἐκπατρισθῶσιν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἀνευρέσεως εὐθηνότερου οἴνου, πρὸς κορεσμὸν τῶν φιλοίνων ὁρμῶν τῶν, προτρέποντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον κατὰ τοὺς στίχους:

Ἄιστε! παιδιά μ' νὰ γίνουμε, νὰ πῶμε σ' ἄλλον τόπο

νὰ βροῦμε τὸ κρασί σπηνό, κ' ἄς κάνουμε καὶ κόπο.

ἐκ τῆς πολλῆς μέθης τῶν, μόλις κατῶρθωσαν νὰ φθάσωσι μέχρι τοῦ Δρύσκου, ὀλίγον ἔξωθεν τῶν Ἰωαννίνων.

Καὶ ἀφοῦ ἐπληρώθη ἀθρόνως ὁ στόμαχος μας, ἐλίθνη ἀθρόνωτερον ἡ γλῶσσά μας. Ὁ Γιάννης ἰδίως ἀπέδειξε τότε μίαν φθορὰν ἀκόμῃ διὰ τῆς ἀχαλινώτου γλωσσολογίας του τὴν ἀλήθειαν τοῦ ρητοῦ: *λίεεὶ σὰν Γιαννιώτης*. Καὶ δὲν ἦτο καθόλου ἀνοστός, μὲ τὸν ἰδιαίτερον ἐκείνον ἐκφραστικὸν τόνον τῆς Γιαννιώτικης προφορᾶς, ὅστις ὁμολογῶ ὅτι ἔχει δι' ἐμὲ ἀκατάσχετον τὴν θέλησιν. Ἀφοῦ ἐκενῶθη ἐντελὸς ἡ τσίτσα, καὶ ὁ ἥλιος ἐμεσουράνησε, ἐπαύσαν πλέον οἱ στίχοι

καὶ αἱ συνομιλίαι, καὶ ἡ τριάς ἐδείκνυε λίαν ἐμφατικὰ σημεῖα μεγάλης καρδίσεως καὶ ζωηροῦ πόθου ἀναπαύσεως καὶ ὕπνου. Τοῦ Γιάννη ἰδίως ἡ σιγῶν μικροῦ δεῖν καὶ ἐξηρθεῖτο ἀπὸ τὰ συνεχῆ χασμήματα. Μ' ὅλην τὴν καρδιαρίαν μου προσελάθησα νὰ τὸν πειράξω:

— Νυστάζεις, Γιάννη;

Ὁ ἀτυχὴς ἐκτείνας τοὺς βραχίονας δι' ἀτόνου τάσεως, μόλις ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ ἐν μέσφ σειρᾶς διπλῶν χασμημάτων:

— Τὸν ἄρρωστο ρωτᾶν ἀφέντη!... ἐγὼ θὰ τὸν κλιέψω περὶ!...

Κ' ἐξαπλωθεὶς ὁ καλὸς σου Γιάννης πλατὺς φαρδύς, περιέβαλε τὴν κεφαλὴν του διὰ τῆς χειρὸς, καὶ ἤρχισε νὰ ρέγῃ ἰσχυρῶς.

Ἦναγκάσθημεν νὰ τὸν μιμηθῶμεν. Κ' ἐνῶ ὁ ὕπνος ἤρχετο νὰ μ' ἀφαρπάσῃ εἰς τὰς πτέρυγας του, καὶ ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοί μου ἡμίκλειστοι εἰσέτι ἐντενέιζον πέριξ πρὸς τὴν ὑπνώττουσαν φύσιν ὑπὸ τὸ μαρμαῖρον φῶς τῆς μεσημβρίας, κ' ἐνῶ ἡ πνοὴ τῆς αὔρας τοῦ βουνοῦ μοῦ ἐψιθύριζεν ἀκατάληπτα λόγια, βαυκαλίζουσα με ἡδέως, καὶ ἡ γλυκεῖα ἐρημιά τῶν μερῶν ἐκείνων ἀνελάμβανε ὁλονὲν ἀρμονικότεραν μαγεῖαν, ὁ ἐκτονισμένος νοῦς μου ἀνέτρεχε πρὸς τοὺς χαριεστάτους στίχους τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ, τὸ ὁποῖον τίς οἶδεν ἂν ἡ ἰδία αὐτὴ ἐρημία, ἥτις μὲ ἀπεκοίμιζεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, δὲν ἐνέπνευσε εἰς τὸν ἀπαράμμιλον ποιητὴν του.

Ἦσχα πῶνε τὰ βουνά, ἦσχοι πῶνε οἱ κάμποι! δὲν καρτεροῦνε θάνατο, γεράματα δὲν ἔχουν, μόν' καρτεροῦν τὴν ἄνοιξι, τὸ Μᾶν, τὸ καλοκαίρι, νὰ ἰδοῦν τοὺς βλάχους ἐπὶ βουνά, νὰ ἰδοῦν τὰς βλαχοπούλεις,

ν' ἀκούσουν τὰ βλαχοπούλα, λαλῶντας τὰς φλογέρες. βόσκοντας τὰ κοπάδια τοὺς μὲ τὰ χονδρὰ κουδοῦνια. Ὅντας θὰ στήσουν τὰ μαυριὰ τὴν ἀρτησίαν αὐτῶν καὶ θὰ βροῦν καὶ τὰ κλεφτόπουλα νὰ παίζου, νὰ χορεύουν, Συχνὰ συχνὰ θάρροβλῶν ζουὺς κάμπους τῶν Φερσάλων νὰ πιάνουν Τούρκους ζωντανούς, νὰ γδύνουν σκοτωμένους,
νὰ φέρουν γρόσια καὶ φλωριά, κ' ἐκεῖ νὰ τὰ μοιράζου, καὶ νὰ χαρίζουν ἀνά δυο ἑστὲς ἄσπρες βλαχοπούλεις, κλεφτὰς καὶ κἀνα φιλή, καὶ γλυκοπαγινιδάει...

ΜΗΤΣΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Εἰς τὸν περιπάτον.

— Φαίνεται νὰ εἶνε ἀκούραστη αὐτὴ ἡ γυναῖκα.

— Ἀκούραστη κι' ἀκούραστη! Χθὲς εἶχα μίαν ὥραν ὁμιλίαν μαζὶ της, καὶ δὲν μ' ἀφῆσε νὰ πῶ οὔτε λέξι!

✱

Εἰς τὸ ἐμπορικόν.

Ὁ πελάτης. Αὐτὰ τὰ κολλάρια μοῦ ἔρχονται στενὰ ἔτὸ λαιμό.

Ὁ καταστήματάρχης. Νομίζω, ὅτι ἂν πλύνετε τὸ λαιμό σας, θὰ τὰ βρῆτε πολὺ εὐρύχωρα.